Acest document are doar scop informativ și nu produce efecte juridice. Instituțiile Uniunii nu își asumă răspunderea pentru conținutul său. Versiunile autentice ale actelor relevante, inclusiv preambulul acestora, sunt cele publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și disponibile pe site-ul EUR-Lex. Aceste texte oficiale pot fi consultate accesând linkurile integrate în prezentul document.

►**B**

DIRECTIVA 2003/109/CE A CONSILIULUI

din 25 noiembrie 2003

privind statutul resortisanţilor ţărilor terţe care sunt rezidenţi pe termen lung

(JO L 16, 23.1.2004, p. 44)

Astfel cum a fost modificată prin:

		Jurnalul Oficial		
		NR.	Pagina	Data
►**M1**	Directiva 2011/51/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 11 mai 2011	L 132	1	19.5.2011
►**M2**	Regulamentul (UE) 2024/1347 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024	L 1347	1	22.5.2024

rectificată prin:

►**C1**	Rectificare, JO L 90926, 25.11.2025, p. 1 (2024/1347)

▼B

DIRECTIVA 2003/109/CE A CONSILIULUI

din 25 noiembrie 2003

privind statutul resortisanţilor ţărilor terţe care sunt rezidenţi pe termen lung

CAPITOLUL I

DISPOZIŢII GENERALE

Articolul 1

Obiectul

Prezenta directivă stabilește:

(a) condiţiile de acordare și de retragere a statutului de rezident pe termen lung acordat de un stat membru resortisanţilor ţărilor terţe care au reședința legală pe teritoriul său, precum și drepturile aferente și

(b) condiţiile de ședere în alte state membre decât cel care a acordat statutul de rezident pe termen lung resortisanţilor ţărilor terţe care beneficiază de statutul respectiv.

Articolul 2

Definiţii

În sensul prezentei directive:

(a) „resortisant al unei ţări terţe” înseamnă orice persoană care nu este cetăţean al Uniunii în sensul articolului 17 alineatul (1) din Tratat;

(b) „rezident pe termen lung” înseamnă orice resortisant al unei ţări terţe care este titular al statutului de rezident pe termen lung, astfel cum este prevăzut la articolele 4 - 7;

(c) „primul stat membru” înseamnă statul membru care a acordat pentru prima dată statutul de rezident pe termen lung unui resortisant al unei ţări terţe;

(d) „al doilea stat membru” înseamnă orice stat membru, altul decât cel care a acordat pentru prima dată statutul de rezident pe termen lung unui resortisant al unei ţări terţe, în care respectivul rezident pe termen lung își exercită dreptul de ședere;

(e) „membru al familiei” înseamnă resortisantul unei ţări terţe care are reședința în statul membru în cauză în conformitate cu Directiva 2003/86/CE a Consiliului din 22 septembrie 2003 privind dreptul la reîntregirea familiei [1];

▼M1

(f) „protecţie internaţională” înseamnă protecţia internaţională astfel cum este definită în articolul 2 litera (a) din Directiva 2004/83/CE a Consiliului din 29 aprilie 2004 privind standardele minime referitoare la condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanţii ţărilor terţe sau apatrizii pentru a putea beneficia de statutul de refugiat sau persoanele care, din alte motive, au nevoie de protecţie internaţională și referitoare la conţinutul protecţiei acordate [2]

[1] JO L 251, 3.10.2003, p. 12.
[2] JO L 304, 30.9.2004, p. 12.

▼B

(g) „permis de ședere CE al rezidentului pe termen lung” înseamnă un permis de ședere eliberat de statul membru în cauză la dobândirea statutului de rezident pe termen lung.

Articolul 3

Domeniul de aplicare

(1) Prezenta directivă se aplică resortisanţilor ţărilor terţe care au reşedinţa legală pe teritoriul unui stat membru.

(2) Prezenta directivă nu se aplică resortisanţilor ţărilor terţe care:

(a) au reședința în vederea efectuării unor studii sau pentru a urma cursuri de formare profesională;

(b) sunt autorizaţi să aibă reşedinţa într-un stat membru în temeiul unei protecţii temporare sau au solicitat autorizaţia de a avea reşedinţa pentru același motiv și sunt în așteptarea unei decizii privind statutul lor;

▼M1

(c) sunt autorizaţi să-și aibă reşedinţa într-un stat membru în temeiul unei forme de protecţie, alta decât protecţia internaţională, sau au solicitat autorizaţia de a avea reşedinţa în acest temei și sunt în așteptarea unei decizii privind statutul lor;

(d) au solicitat o protecţie internaţională și cererea lor nu a făcut încă obiectul unei decizii definitive;

▼B

(e) au reședința exclusiv din motive cu caracter temporar, de exemplu ca persoană au pair sau ca lucrători sezonieri sau ca lucrători salariaţi detașaţi de un prestator de servicii în scopul furnizării de servicii transfrontaliere sau ca prestatori de servicii transfrontaliere sau în cazul în care permisul de ședere al acestora a fost limitat în mod formal;

(f) au un statut juridic reglementat de dispoziţiile Convenţiei de la Viena din 1961 privind relaţiile diplomatice, Convenţiei de la Viena din 1963 privind relaţiile consulare, Convenţiei din 1969 privind misiunile speciale sau Convenţiei de la Viena din 1975 privind reprezentarea statelor în relaţiile acestora cu organizaţiile internaţionale cu caracter universal;

(3) Prezenta directivă se aplică fără a aduce atingere dispoziţiilor mai favorabile:

(a) ale acordurilor bilaterale sau multilaterale încheiate între Comunitate sau între Comunitate și statele membre ale acesteia, pe de o parte, și ţări terţe, pe de altă parte;

(b) ale acordurilor bilaterale încheiate între un stat membru și o ţară terţă înainte de data intrării în vigoare a prezentei directive;

▼M1

(c) ale Convenţiei europene privind stabilirea din 13 decembrie 1955, ale Cartei Sociale Europene din 18 octombrie 1961, ale Cartei Sociale Europene modificate din 3 mai 1987, ale Convenţiei europene privind statutul juridic al lucrătorului migrant din 24 noiembrie 1977, ale punctului 11 din anexa la Convenţia privind statutul refugiaţilor din 28 iulie 1951, astfel cum a fost modificată prin Protocolul semnat la New York la 31 ianuarie 1967, precum și ale Acordului european asupra transferului responsabilităţii cu privire la refugiaţi din 16 octombrie 1980.

▼B

CAPITOLUL II

STATUTUL DE REZIDENT PE TERMEN LUNG ÎNTR-UN STAT MEMBRU

Articolul 4

Durata ședерii

(1) Statele membre acordă statutul de rezident pe termen lung resortisanţilor ţărilor terţe care au avut reședinţa legală și fără întrerupere pe teritoriul lor timp de cinci ani înainte de a depune cererea în cauză.

▼M1

(1a) Statele membre nu acordă statutul de rezident pe termen lung în baza unei protecţii internaţionale, în cazul revocării sau al încetării protecţiei internaţionale respective sau în cazul refuzului de înnoire a acesteia, astfel cum se prevede la articolul 14 alineatul (3) și la articolul 19 alineatul (3) din Directiva 2004/83/CE.

▼B

(2) Perioadele de ședere pentru motivele menţionate la articolul 3 alineatul (2) literele (e) și (f) nu sunt luate în considerare la calcularea perioadei prevăzute la alineatul (1).

În ceea ce privește cazurile prevăzute la articolul 3 alineatul (2) litera (a), în cazul în care resortisantul respectiv al unei ţări terţe a dobândit un permis de ședere care îi conferă dreptul de a obţine statutul de rezident pe termen lung, la calcularea perioadei prevăzute la alineatul (1) se iau în considerare doar jumătate din perioadele de ședere efectuate pentru studii sau formare profesională.

▼M2

În cazul persoanelor cărora li s-a acordat protecţie internaţională, perioada cuprinsă între data depunerii cererii de protecţie internaţională pe baza căreia le-a fost acordată respectiva protecţie internaţională și data eliberării permisului de ședere menţionat la articolul 24 din Regulamentul (UE) 2024/1347 ([1]) se ia în considerare la calcularea perioadei menţionate la alineatul (1).

([1]) Regulamentul (UE) 2024/1347 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 mai 2024 privind standardele referitoare la condiţiile pe care trebuie să le îndeplinească resortisanţii ţărilor terţe sau apatrizii pentru a putea beneficia de protecţie internaţională, la un statut uniform pentru refugiaţi sau pentru persoanele eligibile pentru protecţie subsidiară și la conţinutul protecţiei acordate, de modificare a Directivei 2003/109/CE a Consiliului și de abrogare a Directivei 2011/95/UE a Parlamentului European și a Consiliului (JO L, 2024/1347, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1347/oj).

▼B

(3) Perioadele de absenţă de pe teritoriul statului membru în cauză nu întrerup perioada prevăzută la alineatul (1) și sunt luate în considerare în calcularea acesteia dacă nu depășesc șase luni consecutive și un total de 10 luni în cursul perioadei prevăzute la alineatul (1).

În situaţii justificate de motive speciale sau excepţionale cu caracter temporar și în conformitate cu legislaţia lor internă, statele membre pot accepta ca perioada prevăzută la alineatul (1) să nu fie întreruptă de o perioadă de absenţă mai lungă decât cea prevăzută la primul paragraf. În acest caz, statele membre nu iau în considerare perioada respectivă de absenţă la calcularea perioadei prevăzute la alineatul (1).

Prin derogare de la al doilea paragraf, statele membre pot ţine seama la calcularea perioadei prevăzute la alineatul (1) de perioadele de absenţă cauzate de o detașare pentru motive de serviciu, inclusiv în cadrul unor prestări de servicii transfrontaliere.

▼M2

(3a) Atunci când un beneficiar de protecţie internaţională este găsit în alt stat membru decât cel care i-a acordat protecţia internaţională, fără drept de rămânere pe teritoriu sau drept de ședere în statul respectiv în conformitate cu dreptul intern, dreptul Uniunii sau dreptul internaţional relevant, la calcularea perioadei prevăzute la alineatul (1) nu se ţine seama de perioada de rămânere legală, anterioară unei astfel de situaţii, în statul membru care i-a acordat protecţie internaţională.

Prin derogare de la primul paragraf, în special în cazul în care beneficiarul de protecţie internaţională demonstrează că motivul rămânerii sau șederii fără drept s-a datorat unor circumstanţe independente de voinţa sa, statele membre pot dispune, în conformitate cu dreptul lor intern, ca la calculul perioadei menţionate la alineatul (1) aceasta să nu fie întreruptă.

▼B

Articolul 5

Condiţiile pentru dobândirea statutului de rezident pe termen lung

(1) Statele membre cer resortisanţilor ţărilor terţe să facă dovada că dispun pentru ei și pentru membrii familiei lor care se află în întreţinerea lor:

(a) de resurse stabile, regulate și suficiente pentru a satisface nevoile proprii și pe cele ale membrilor familiei lor fără a recurge la sistemul de ajutor social al statului membru în cauză. Statele membre evaluează resursele respective în ceea ce privește natura și regularitatea lor, ţinând seama de nivelul minim al salariilor și pensiilor înainte de depunerea cererii de dobândire a statutului de rezident pe termen lung;

(b) de o asigurare de sănătate pentru toate riscurile acoperite în mod obișnuit pentru proprii resortisanţi în statul membru în cauză.

(2) Statele membre pot solicita ca resortisanţii ţărilor terţe să îndeplinească condiţiile de integrare, în conformitate cu legislaţia lor internă.

▼B

Articolul 6

Ordine publică și securitate publică

(1) Statele membre pot refuza acordarea statutului de rezident pe termen lung din motive privind ordinea publică sau securitatea publică.

În cazul în care ia o astfel de decizie, statul membru ţine seama de gravitatea sau natura infracţiunii contra ordinii publice sau securităţii publice sau de pericolul pe care îl reprezintă persoana respectivă, luând în același timp în considerare durata șederii și existența unor legături cu ţara de reședință.

(2) Refuzul prevăzut la alineatul (1) nu poate fi justificat de raţiuni economice.

Articolul 7

Dobândirea statutului de rezident pe termen lung

(1) Pentru a dobândi statutul de rezident pe termen lung, resortisantul unei ţări terţe trebuie să facă o cerere către autorităţile competente ale statului membru în care are reședința. Cererea trebuie însoţită de acte justificative, stabilite de legislaţia internă, care să facă dovada că îndeplinește condițiile prevăzute la articolele 4 și 5, precum și, dacă este necesar, de un document de călătorie valid sau de o copie legalizată corespunzătoare a acestuia.

Pe lângă actele justificative prevăzute la primul paragraf, se pot prezenta de asemenea documente care să ateste condiţiile adecvate de locuit.

(2) Îndată ce este posibil, și în orice caz în cel mult șase luni de la depunerea cererii, autorităţile naţionale competente notifică în scris solicitantului decizia luată în privința sa. Decizia respectivă este notificată resortisantului ţării terţe în cauză în conformitate cu procedurile de notificare prevăzute de legislaţia internă.

În situaţii excepţionale ce ţin de complexitatea examinării cererii, termenul prevăzut la primul paragraf poate fi prelungit.

De asemenea, persoana în cauză trebuie informată cu privire la drepturile și obligaţiile ce îi revin în conformitate cu prezenta directivă.

Orice consecinţă a absenţei unei decizii la expirarea termenului prevăzut de prezenta dispoziţie trebuie reglementată de legislaţia internă a statului membru în cauză.

(3) În cazul în care condiţiile prevăzute la articolele 4 și 5 sunt îndeplinite și dacă persoana în cauză nu reprezintă o amenințare în sensul articolului 6, statul membru acordă statutul de rezident pe termen lung resortisantului ţării terţe în cauză.

Articolul 8

Permisul de ședere CE al rezidentului pe termen lung

(1) Statutul de rezident pe termen lung este permanent, sub rezerva articolului 9.

▼B

(2) Statele membre eliberează rezidentului pe termen lung permisul de ședere CE. Permisul respectiv are o durată de validitate de cel puţin cinci ani; la expirarea sa, permisul se poate reînnoi de drept, la nevoie la cerere.

(3) Permisul de ședere CE al rezidentului pe termen lung poate fi sub formă de autocolant sau de document separat. Este eliberat în conformitate cu normele și modelul uniform prevăzut de Regulamentul (CE) nr. 1030/2002 al Consiliului din 13 iunie 2002 de instituire a unui model uniform de permis de ședere pentru resortisanţii ţărilor terţe [1]. În rubrica „Categoria de permis”, statele membre specifică „rezident pe termen lung — CE”.

▼M1

(4) În cazul în care un stat membru eliberează un permis de ședere UE de rezident pe termen lung unui resortisant al unei ţări terţe căruia i-a acordat protecţie internaţională, acesta va introduce următoarea menţiune în permisul de ședere UE al rezidentului pe termen lung la rubrica „menţiuni”: „Protecţie internaţională acordată de [numele statului membru] la [data]”.

(5) Dacă un permis de ședere UE de rezident pe termen lung este eliberat de către un al doilea stat membru unui resortisant al unei ţări terţe care are deja un permis de ședere UE de rezident pe termen lung eliberat de către un alt stat membru și care conţine menţiunea prevăzută la alineatul (4), al doilea stat membru trebuie să introducă aceeași menţiune în permisul de ședere UE de rezident pe termen lung.

Înainte de a introduce menţiunea prevăzută la alineatul (4), al doilea stat membru solicită statului membru indicat în menţiunea respectivă să pună la dispoziţie informaţii pentru a verifica dacă rezidentul pe termen lung beneficiază în continuare de protecţie internaţională. Statul membru indicat în menţiune răspunde în termen de cel mult o lună de la primirea cererii de informaţii. În cazul în care protecţia internaţională a fost retrasă printr-o decizie definitivă, al doilea stat membru nu introduce menţiunea respectivă.

(6) În cazurile în care, în conformitate cu instrumentele internaţionale relevante sau cu dreptul intern, responsabilitatea pentru protecţia internaţională a rezidentului pe termen lung a fost transferată celui de al doilea stat membru după eliberarea permisului de ședere UE de rezident pe termen lung menţionat la alineatul (5), al doilea stat membru modifică în mod corespunzător menţiunea prevăzută la alineatul (4), în termen de cel mult trei luni de la data transferului.

▼B

Articolul 9

Retragerea sau pierderea statutului

(1) Rezidentul pe termen lung își pierde dreptul la statutul de rezident pe termen lung în următoarele cazuri:

(a) constatarea dobândirii frauduloase a statutului de rezident pe termen lung;

(b) adoptarea unei măsuri de expulzare în condiţiile prevăzute la articolul 12;

[1] JO L 157, 15.6.2002, p. 1.

▼B

(c) absenţa de pe teritoriul Comunităţii timp de 12 luni consecutive;

(2) Prin derogare de la alineatul (1) litera (c), statele membre pot prevedea că părăsirea teritoriului Comunităţii pentru mai mult de douăsprezece luni, pentru motive speciale sau excepţionale, nu duce la pierderea sau retragerea statutului.

(3) Statele membre pot prevedea că rezidentul pe termen lung își poate pierde dreptul la statutul de rezident pe termen lung dacă, prin gravitatea infracţiunilor pe care le-a săvârșit, acesta reprezintă o ameninţare pentru ordinea publică, fără ca acest lucru să justifice expulzarea în temeiul articolului 12.

▼M1

(3a) Statele membre pot retrage statutul de rezident pe termen lung în cazul în care protecţia internaţională a fost revocată, a încetat sau a intervenit un refuz de înnoire a protecţiei internaţionale, astfel cum se prevede la articolul 14 alineatul (3) și la articolul 19 alineatul (3) din Directiva 2004/83/CE, în cazul în care statutul de rezident pe termen lung a fost obţinut în baza protecţiei internaţionale.

▼B

(4) Rezidentul pe termen lung care a avut reședinţa într-un alt stat membru în conformitate cu capitolul III își pierde dreptul la statutul de rezident pe termen lung dobândit în primul stat membru, imediat ce statutul respectiv este acordat într-un alt stat membru în temeiul articolului 23.

În toate situaţiile, după șase ani de absenţă de pe teritoriul statului membru care i-a acordat statutul de rezident pe termen lung, persoana în cauză își pierde dreptul la statutul de rezident pe termen lung în statul membru respectiv.

Prin derogare de la al doilea paragraf, statul membru în cauză poate prevedea că, în cazul unei absenţe de peste șase ani pentru motive speciale, rezidentul pe termen lung își poate păstra statutul în statul membru respectiv.

(5) Ţinând seama de cazurile prevăzute la alineatul (1) litera (c) și la alineatul (4), statele membre care au acordat statutul prevăd o procedură simplificată de redobândire a statutului de rezident pe termen lung.

Procedura menţionată anterior se aplică în special persoanelor care au avut reședinţa într-un al doilea stat membru pentru efectuarea studiilor.

Condiţiile și procedura de redobândire a statutului de rezident pe termen lung se stabilesc prin legislaţia internă.

(6) Expirarea permisului de ședere CE al rezidentului pe termen lung nu determină în nici o situaţie retragerea sau pierderea statutului de rezident pe termen lung.

▼B

(7) În cazul în care retragerea sau pierderea statutului de rezident pe termen lung nu determină expulzarea, statul membru autorizează persoana în cauză să rămână pe teritoriul său dacă îndeplinește condiţiile prevăzute de legislaţia sa internă și dacă nu reprezintă o amenințare pentru ordinea publică sau securitatea publică.

Articolul 10

Garanţii procedurale

(1) Orice decizie de respingere a cererii de dobândire a statutului de rezident pe termen lung sau de retragere a statutului respectiv trebuie să fie motivată. Decizia respectivă se notifică resortisantului ţării terţe în cauză în conformitate cu procedurile de notificare prevăzute de legislaţia internă în materie. Notificarea precizează căile de atac la care are acces interesatul, precum și termenul în le poate formula.

(2) În caz de respingere a cererii de dobândire a statutului de rezident pe termen lung, de retragere sau pierdere a statutului respectiv sau de refuz de reînnoire a permisului de ședere, persoana în cauză are dreptul la o cale de atac jurisdicţională în statul membru în cauză.

Articolul 11

Egalitatea de tratament

(1) Rezidentul pe termen lung beneficiază de egalitate de tratament cu cel aplicat resortisanţilor naţionali în ceea ce privește:

(a) condiţiile de acces la un loc de muncă salariată și la o activitate independentă, cu condiţia ca activităţile respective să nu aibă legătură, chiar ocazional, cu exercitarea autorităţii publice, precum și condiţiile de angajare și de muncă, inclusiv condiţiile de concediere și remunerare;

(b) educaţia și formarea profesională, inclusiv alocaţiile și bursele de studii, în conformitate cu legislaţia internă;

(c) recunoașterea diplomelor, certificatelor și celorlalte calificări profesionale, în conformitate cu procedurile de drept intern aplicabile;

(d) securitatea socială, asistenţa socială și protecţia socială astfel cum sunt definite de legislaţia internă;

(e) avantajele fiscale;

(f) accesul la bunuri și servicii și furnizarea de bunuri și servicii publice, precum și accesul la procedurile de acordare a unei locuinţe;

(g) libertatea de asociere, afiliere și participare într-o organizaţie de lucrători sau angajatori sau în orice organizaţie profesională, inclusiv avantajele care pot decurge din aceasta, fără a aduce atingere dispoziţiilor de drept intern privind ordinea publică și securitatea publică;

(h) liberul acces pe întreg teritoriul statului membru în cauză, în limitele prevăzute de legislaţia internă pentru motive de securitate.

▼B

(2) În ceea ce privește alineatul (1) literele (b), (d), (e), (f) și (g), statul membru în cauză poate limita egalitatea de tratamentul la cazurile în care locul de reședinţă înregistrat sau obișnuit al rezidentului pe termen lung sau acela al membrilor familiei sale pentru care solicită indemnizaţii, se găsește pe teritoriul său.

(3) Statele membre pot restrânge aplicarea egalităţii de tratament cu cel aplicat resortisanţilor naţionali în următoarele cazuri:

(a) statul membru poate menţine restricţii în ceea ce privește accesul la un loc de muncă salariat sau la o activitate independentă în cazul în care, în conformitate cu legislaţia sa internă sau dreptului comunitar în vigoare, activităţile respective sunt rezervate resortisanţilor naţionali, cetăţenilor Uniunii Europene sau ai Spaţiului Economic European.

(b) statele membre pot cere dovada cunoașterii adecvate a limbii în vederea accesului la educaţie sau formare. Accesul la studiile universitare poate depinde de condiţii speciale prealabile în materie de studii.

(4) În ceea ce privește asistenţa socială și protecţia socială, statele membre pot limita aplicarea egalităţii de tratament la acordarea indemnizaţiilor de bază.

▼M1

(4a) În ceea ce privește statul membru care a acordat protecţia internaţională, alineatele (3) și (4) nu aduc atingere dispoziţiilor Directivei 2004/83/CE.

▼B

(5) Statele membre pot decide să acorde accesul la indemnizaţii suplimentare în domeniile prevăzute la alineatul (1).

De asemenea, statele membre pot decide să aplice egalitatea de tratament în domeniile care nu intră sub incidenţa alineatului (1).

Articolul 12

Protecţia împotriva expulzării

(1) Statele membre nu pot lua o decizie de expulzare a unui rezident pe termen lung decât dacă acesta reprezintă o ameninţare reală și suficient de gravă pentru ordinea publică sau securitatea publică.

(2) Decizia prevăzută la alineatul (1) nu poate fi justificată de raţiuni economice.

(3) Înainte de a lua o decizie de expulzare a unui rezident pe termen lung, statele membre iau în considerare următoarele elemente:

(a) durata șederii pe teritoriul lor;

(b) vârsta persoanei în cauză;

(c) consecinţele pentru persoana în cauză și pentru membrii familiei sale;

▼B

(d) legăturile cu ţara de reşedinţă sau absenţa legăturilor cu ţara de origine.

▼M1

(3a) În cazul în care un stat membru decide să expulzeze un rezident pe termen lung al cărui permis de ședere UE de rezident pe termen lung conţine menţiunea prevăzută la articolul 8 alineatul (4), acesta solicită statului membru indicat în menţiunea respectivă să confirme dacă respectiva persoană beneficiază în continuare de protecţie internaţională în statul membru respectiv. Statul membru indicat în menţiune răspunde în termen de cel mult o lună de la primirea cererii de informaţii.

(3b) În cazul în care rezidentul pe termen lung beneficiază în continuare de protecţie internaţională în statul membru indicat în menţiune, acesta este expulzat către statul membru respectiv, care îl readmite imediat și fără formalităţi, împreună cu membrii familiei sale, fără a aduce atingere dreptului naţional sau al Uniunii aplicabil și nici principiului unităţii familiei.

(3c) Prin derogare de la alineatul (3b), statul membru care a luat decizia de expulzare a unui rezident pe termen lung își rezervă dreptul, în conformitate cu obligaţiile sale internaţionale, de a transfera rezidentul pe termen lung către o altă ţară decât statul membru care i-a acordat acestuia protecţie internaţională, în cazul în care respectiva persoană îndeplinește condiţiile prevăzute la articolul 21 alineatul (2) din Directiva 2004/83/CE.

▼B

(4) În cazul în care se adoptă o decizie de expulzare, rezidentul pe termen lung poate exercita o cale de atac jurisdicţională în statul membru în cauză.

(5) Se acordă asistenţă juridică rezidentului pe termen lung care nu dispune de resurse suficiente, în aceleași condiţii în care aceasta se acordă resortisanţilor statului în care își are reședinţa.

▼M1

(6) Prezentul articol nu aduce atingere articolului 21 alineatul (1) din Directiva 2004/83/CE.

▼B

Articolul 13

Dispoziţii de drept intern mai favorabile

Statele membre pot elibera permise de ședere permanente sau cu durată de validitate nelimitată în condiţii mai favorabile decât cele stabilite de prezenta directivă. Permisele de ședere respective nu acordă dreptul de ședere în celelalte state membre, în conformitate cu prevederile din capitolul III al prezentei directive.

CAPITOLUL III

ȘEDEREA ÎN CELELALTE STATE MEMBRE

Articolul 14

Principiu

(1) Un rezident pe termen lung dobândește dreptul de ședere pe teritoriul altor state membre decât cel care i-a acordat statutul de rezident pe termen lung, pentru o perioadă de peste trei luni, în cazul în care sunt îndeplinite condiţiile prevăzute în prezentul capitol.

▼B

(2) Un rezident pe termen lung poate avea reședință într-un al doilea stat membru pentru unul din următoarele motive:

(a) desfășurarea unei activități economice ca salariat sau lucrător care desfășoară o activitate independentă;

(b) efectuarea studiilor sau participarea la cursuri de formare profesională;

(c) alte scopuri.

(3) În cazul în care este vorba de o activitate economică desfășurată ca salariat sau lucrător care desfășoară o activitate independentă prevăzută la alineatul (2) litera (a), statele membre pot examina situația pieței muncii de pe teritoriul lor și aplica procedurile de drept intern privind cerințele pentru ocuparea unui post vacant sau pentru desfășurarea unor astfel de activități.

Pentru motive ce țin de politica pieței muncii, statele membre pot acorda preferință cetățenilor Uniunii, resortisanților țărilor terțe dacă este prevăzut de legislația comunitară, precum și resortisanților țărilor terțe care își au reședința legală și primesc indemnizații de șomaj în statul membru în cauză.

(4) Prin derogare de la alineatul (1), statele membre pot limita numărul total al persoanelor cărora li se poate acorda dreptul de ședere, cu condiția ca admiterea resortisanților țărilor terțe să fie deja supusă unor astfel de limitări, în temeiul legislației în vigoare la data adoptării prezentei directive.

(5) Prezentul capitol nu face referire la șederea unui rezident pe termen lung pe teritoriul statelor membre:

(a) ca salariat detașat de un prestator de servicii în cadrul unei prestări transfrontaliere de servicii;

(b) ca prestator de servicii transfrontaliere.

Statele membre pot stabili, în conformitate cu legislația internă, condițiile în care rezidenții pe termen lung care doresc să se deplaseze într-un al doilea stat membru pentru a desfășura o activitate economică în calitate de lucrători sezonieri pot avea reședința în statul membru respectiv. Lucrătorii transfrontalieri pot fi supuși de asemenea unor dispoziții speciale din legislația internă.

(6) Prezentul capitol nu aduce atingere legislației comunitare în ceea ce privește securitatea socială aplicabilă resortisanților țărilor terțe.

Articolul 15

Condițiile de ședere într-un al doilea stat membru

(1) În cel mai scurt timp și în cel mult trei luni de la intrarea sa pe teritoriul unui al doilea stat membru, rezidentul pe termen lung depune o cerere pentru permis de ședere la autoritățile competente din statul membru respectiv.

▼B

Statele membre pot accepta ca rezidentul pe termen lung să prezinte cererea pentru permis de ședere autorităţilor competente din al doilea stat membru, chiar dacă are încă reședinţa pe teritoriul primului stat membru.

(2) Statele membre pot solicita ca persoana în cauză să facă dovada că dispune:

(a) de resurse stabile și regulate, suficiente pentru întreţinerea sa și a membrilor familiei sale, fără a recurge la asistenţa socială acordată de statul membru respectiv. Pentru fiecare din categoriile prevăzute la articolul 14 alineatul (2), statele membre evaluează resursele respective în ceea ce privește natura și regularitatea lor, luând în considerare nivelul minim al salariilor și pensiilor;

(b) de o asigurare de sănătate care să acopere, pe teritoriul respectiv, toate riscurile acoperite în mod normal pentru resortisanţii naţionali în statul membru în cauză.

(3) Statele membre pot solicita ca resortisanţii ţărilor terţe să respecte măsurile de integrare, în conformitate cu legislaţia lor internă.

Condiţia respectivă nu se aplică în cazul în care resortisanţilor ţărilor terţe li s-a cerut să îndeplinească condiţiile de integrare în scopul obţinerii statutului de rezident pe termen lung, în conformitate cu articolul 5 alineatul (2).

Fără a aduce atingere paragrafului al doilea, persoanelor în cauză li se poate cere să participe la cursuri de învăţare a limbii.

(4) Cererea trebuie însoţită de acte justificative, stabilite de legislaţia internă, care să facă dovada că persoana în cauză îndeplinește condiţiile aplicabile, precum și de permisul de lungă ședere și de un document de călătorie valid sau de copiile legalizate ale actelor respective.

Actele prevăzute la primul paragraf pot cuprinde, de asemenea, documente care să ateste posesia unei locuinţe adecvate.

În special:

(a) în cazul în care persoana desfășoară activităţi economice, cel de-al doilea stat membru poate solicita persoanei în cauză să prezinte:

(i) dacă este salariată, dovada că dispune de un contact de muncă, de o declaraţie a angajatorului care să specifice că persoana este angajată sau de o propunere de contract de muncă, în conformitate cu condiţiile prevăzute de legislaţia internă. Statele membre stabilesc care dintre formele de dovadă sunt necesare;

(ii) dacă este lucrător care desfășoară o activitate independentă, dovada că dispune de fondurile necesare, în conformitate cu legislaţia internă, pentru a desfășura o activitate economică în această calitate, prin prezentarea documentelor și autorizaţiilor necesare;

▼B

(b) în cazul efectuării unor studii sau participării la cursuri de formare profesională, cel de-al doilea stat membru poate solicita persoanei în cauză să facă dovada înscrierii într-o instituţie acreditată în vederea efectuării studiilor sau participării la cursuri de formare profesională.

Articolul 16

Membri de familie

(1) În cazul în care un rezident pe termen lung își exercită dreptul de ședere într-un al doilea stat membru și dacă familia acestuia este deja constituită în primul stat membru, membri de familie ai acestuia care îndeplinesc condiţiile prevăzute la articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2003/86/CE sunt autorizaţi să îl însoţească sau să i se alăture.

(2) În cazul în care un rezident pe termen lung își exercită dreptul de ședere într-un al doilea stat membru și dacă familia acestuia este deja constituită în primul stat membru, membri de familie ai acestuia, alţii decât cei la care face referire articolul 4 alineatul (1) din Directiva 2003/86/CE, pot fi autorizaţi să îl însoţească sau să i se alăture.

(3) În ceea ce privește depunerea cererii pentru permis de ședere, se aplică articolul 15 alineatul (1).

(4) Al doilea stat membru poate cere unui membru al familiei rezidentului pe termen lung să anexeze la cererea pentru permis de ședere:

(a) permisul de ședere CE al rezidentului pe termen lung sau permisul de ședere și un document de călătorie valid sau copiile certificate ale acestora;

(b) dovada că a avut reședinţa în calitate de membru al familiei unui rezident pe termen lung în primul stat membru;

(c) dovada că dispune de resurse stabile și regulate, suficiente pentru întreţinerea sa, fără a recurge la asistenţa socială acordată de statul membru în cauză sau că rezidentul pe termen lung dispune de resursele respective și pentru întreţinerea membrului de familie respectiv, precum și de o asigurare de sănătate care să acopere toate riscurile în cel de-al doilea stat membru. Statele membre evaluează resursele respective în ceea ce privește natura și regularitatea lor, având în vedere nivelul minim al salariilor și pensiilor.

(5) În cazul în care familia nu este constituită în primul stat membru, se aplică Directiva 2003/86/CE.

Articolul 17

Ordinea publică și securitatea publică

(1) Statele membre pot refuza acordarea permisului de ședere unui rezident pe termen lung sau membrilor familiei acestuia, în cazul în care persoana în cauză reprezintă o ameninţare pentru ordinea publică sau securitatea publică.

▼B

În luarea unei decizii pertinente, statul membru ţine seama de gravitatea sau de natura infracţiunii care a fost săvârșită de către rezidentul pe termen lung sau de către membrul sau membrii familiei sale împotriva ordinii publice sau securităţii publice sau de pericolul reprezentat de persoana în cauză.

(2) Decizia prevăzută la alineatul (1) nu poate fi justificată de raţiuni economice.

Articolul 18

Sănătatea publică

(1) Statele membre pot respinge o cerere pentru permis de ședere prezentată de un rezident pe termen lung sau de un membru al familiei acestuia în cazul în care persoana în cauză reprezintă o ameninţare pentru sănătatea publică.

(2) Singurele boli care pot justifica refuzul de a permite intrarea sau dreptul de ședere pe teritoriul celui de-al doilea stat sunt bolile definite de instrumentele aplicabile ale Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii, precum și alte boli infecţioase sau parazitare contagioase, cu condiţia ca acestea să facă, în ţara gazdă, obiectul unor dispoziţii de protecţie a resortisanţilor naţionali. Statele membre nu pot introduce alte dispoziţii și practici mai restrictive.

(3) Contractarea unor boli după eliberarea primului permis de ședere în cel de-al doilea stat membru nu poate justifica refuzul reînnoirii permisului sau expulzarea de pe teritoriul respectiv.

(4) Un stat membru poate solicita persoanelor care fac obiectul prezentei directive să efectueze un examen medical, pentru a se asigura că persoanele în cauză nu suferă de maladiile menţionate la alineatul (2). Examenul medical respectiv, care poate fi gratuit, nu poate avea un caracter sistematic.

Articolul 19

Examinarea cererii și eliberarea permisului de ședere

(1) Autorităţile naţionale competente dispun de patru luni, de la data depunerii cererii, pentru examinarea acesteia.

Dacă cererea nu este însoţită de actele justificative prevăzute la articolele 15 și 16 sau în situaţii excepţionale legate de complexitatea examinării cererii, termenul prevăzut la primul paragraf poate fi prelungit cu o perioadă de cel mult trei luni. În acest caz, autorităţile naţionale competente informează pe solicitant cu privire la aceasta.

(2) Dacă sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la articolele 14, 15 și 16, și sub rezerva dispoziţiilor privind ordinea publică, securitatea publică și sănătatea publică prevăzute la articolele 17 și 18, cel de-al doilea stat membru eliberează rezidentului pe termen lung un permis de ședere care se poate reînnoi. Permisul de ședere respectiv poate fi reînnoit, eventual la cerere, la expirarea acestuia. Cel de-al doilea stat membru informează pe primul stat membru cu privire la decizia luată.

▼B

(3) Cel de-al doilea stat membru eliberează membrilor familiei rezidentului pe termen lung un permis de ședere care se poate reînnoi, pentru aceeași perioadă ca și permisul eliberat pentru rezidentul pe termen lung.

▼M1

Articolul 19a

Modificarea permiselor de ședere UE de rezident pe termen lung

(1) În cazul în care un permis de ședere UE de rezident pe termen lung conține mențiunea prevăzută la articolul 8 alineatul (4) și în care, în conformitate cu instrumentele internaționale relevante sau cu dreptul intern aplicabil, responsabilitatea pentru protecția internațională a rezidentului pe termen lung este transferată unui al doilea stat membru înainte ca respectivul stat membru să elibereze permisul de ședere UE de rezident pe termen lung menționat la articolul 8 alineatul (5), cel de-al doilea stat membru solicită statului membru care a emis permisul de ședere UE de rezident pe termen lung să modifice în consecință mențiunea respectivă.

(2) În cazul în care unui rezident pe termen lung i se acordă protecție internațională în al doilea stat membru înainte ca respectivul stat membru să elibereze un permis de ședere UE de rezident pe termen lung menționat la articolul 8 alineatul (5), respectivul stat membru solicită statului membru care a emis permisul de ședere UE de rezident pe termen lung să îl modifice în vederea introducerii mențiunii prevăzute la articolul 8 alineatul (4).

(3) Ca urmare a solicitării menționate la alineatele (1) și (2), statul membru care a eliberat permisul UE de rezident pe termen lung eliberează permisul de ședere UE de rezident pe termen lung modificat nu mai târziu de trei luni de la primirea solicitării din partea celui de-al doilea stat membru.

▼B

Articolul 20

Garanții procedurale

(1) Orice decizie de respingere a cererii pentru permis de ședere trebuie motivată. Decizia respectivă se notifică resortisantului țării terțe în cauză în conformitate cu procedurile de notificare prevăzute de legislația internă în materie. Notificarea precizează căile de atac pe care le poate exercita, precum și termenul în care acesta le poate formula.

Orice consecință a absenței unei decizii la expirarea termenului prevăzut la articolul 19 alineatul (1) trebuie reglementată de legislația internă a statului membru în cauză.

(2) În caz de respingere a cererii pentru permis de ședere, sau dacă permisul nu este reînnoit sau este retras, persoana în cauză are dreptul la o cale de atac jurisdicțională în statul membru în cauză.

Articolul 21

Tratamentul acordat în cel de-al doilea stat membru

(1) Imediat după obținerea permisului de ședere prevăzut la articolul 19 în cel de-al doilea stat membru, rezidentul pe termen lung beneficiază, în statul membru respectiv, de egalitatea de tratament în domeniile și în conformitate cu condițiile prevăzute la articolul 11.

▼B

(2) Rezidenţii pe termen lung au acces la piaţa muncii în conformitate cu alineatul (1).

Statele membre pot prevedea ca persoanele care intră sub incidenţa articolului 14 alineatul (2) litera (a) să facă obiectul unor restricţii în ceea ce privește accesul la activităţi salariate, altele decât cele pentru care li s-a acordat permisul de ședere, în condiţiile prevăzute de legislaţia internă și pentru o perioadă de cel mult 12 luni.

Statele membre pot stabili, în conformitate cu legislaţia internă, condiţiile în care persoanele care intră sub incidenţa articolului 14 alineatul (2) literele (b) sau (c) pot avea acces la un loc de muncă în calitate de lucrători salariaţi sau lucrători care desfășoară o activitate independentă.

(3) De îndată ce obţin permisul de ședere prevăzut la articolul 19 în cel de-al doilea stat membru, membrii familiei rezidentului pe termen lung beneficiază în statul membru respectiv de drepturile prevăzute la articolul 14 din Directiva 2003/86/CE.

Articolul 22

Retragerea permisului de ședere și obligaţia de readmisie

(1) Până în momentul în care resortisantul unei ţări terţe obţine statutul de rezident pe termen lung, cel de-al doilea stat membru poate decide să refuze reînnoirea permisului de ședere sau să retragă permisul respectiv și să oblige persoana în cauză și pe membrii familiei acesteia, în conformitate cu procedurile din legislaţia internă, inclusiv de expulzare, prevăzute în legislaţia internă, să părăsească teritoriul respectiv, în următoarele cazuri:

(a) pentru motive privind ordinea publică sau securitatea publică prevăzute la articolul 17;

(b) în cazul în care nu mai sunt îndeplinite condiţiile prevăzute la articolele 14, 15 și 16;

(c) în cazul în care resortisantul unei ţări terţe nu mai are reședinţa legală în statul membru în cauză.

(2) Dacă cel de-al doilea stat membru adoptă una din măsurile prevăzute la alineatul (1), primul stat membru readmite imediat, fără formalităţi, pe rezidentul pe termen lung și pe membrii familiei acestuia. Cel de-al doilea stat membru informează pe primul stat membru cu privire la decizia luată.

(3) Până în momentul în care rezidentul ţării terţe obţine statutul de rezident pe termen lung și fără a aduce atingere obligaţiei de readmisie prevăzută la alineatul (2), cel de-al doilea stat membru poate adopta o decizie de expulzare a persoanei în cauză de pe teritoriul Uniunii, în conformitate cu articolul 12 și cu garanţiile prevăzute la articolul respectiv, pentru motive întemeiate privind ordinea publică sau securitatea publică.

În acest caz, dacă adoptă decizia menţionată anterior, cel de-al doilea stat membru se consultă cu primul stat membru.

▼B

În cazul în care cel de-al doilea stat membru adoptă o decizie de expulzare a respectivului resortisant al ţării terţe, acesta ia toate măsurile necesare pentru punerea în aplicare efectivă a deciziei respective. În acest caz, cel de-al doilea stat membru furnizează primului stat membru informaţiile necesare referitoare la punerea în aplicare a deciziei de expulzare.

▼M1

(3a) Cu excepţia cazului în care protecţia internaţională a fost retrasă sau a cazului în care persoana se încadrează la una dintre categoriile specificate la articolul 21 alineatul (2) din Directiva 2004/83/CE, alineatul (3) din prezentul articol nu se aplică resortisanţilor ţărilor terţe ale căror permise de ședere UE de rezident pe termen lung eliberate de primul stat membru conţin menţiunea prevăzută la articolul 8 alineatul (4) din prezenta directivă.

Prezentul alineat nu aduce atingere articolului 21 alineatul (1) din Directiva 2004/83/CE.

▼B

(4) Deciziile de expulzare nu pot fi însoţite de o interdicţie permanentă de ședere în cazurile prevăzute la alineatul (1) literele (b) și (c).

(5) Obligaţia de readmisie prevăzută la alineatul (2) se interpretează fără a aduce atingere posibilităţii oferite rezidentului pe termen lung și membrilor familiei acestuia de a se stabili într-un al treilea stat membru.

Articolul 23

Dobândirea statului de rezident pe termen lung în cel de-al doilea stat membru

(1) La cerere, cel de-al doilea stat membru acordă rezidentului pe termen lung statutul prevăzut la articolul 7, sub rezerva articolelor 3, 4, 5 și 6. Cel de-al doilea stat membru notifică primului stat membru decizia luată.

(2) Procedura prevăzută la articolul 7 se aplică depunerii și examinării cererii de dobândire a statutului de rezident pe termen lung în cel de-al doilea stat membru. Articolul 8 se aplică eliberării permisului de ședere. În caz de respingere a cererii, se aplică garanţiile procedurale prevăzute la articolul 10.

CAPITOLUL IV

DISPOZIŢII FINALE

Articolul 24

Raport și clauză de revizuire

La intervale regulate și pentru prima dată cel mai târziu la 23 ianuarie 2011, Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului un raport cu privire la aplicarea prezentei directive în statele membre și propune, după caz, modificările necesare. Propunerile respective de modificări au ca obiect în special articolele 4, 5, 9 și 11, precum și capitolul III.

▼B

Articolul 25

Puncte de contact

▼M1

Statele membre desemnează puncte de contact care au sarcina să primească și să transmită informaţiile și documentaţia menţionate la articolele 8, 12, 19, 19a, 22 și 23.

▼B

Statele membre cooperează în vederea schimbului de informaţii și de documente prevăzute la primul alineat.

Articolul 26

Transpunerea

▼M2

Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până cel târziu la 23 ianuarie 2006. Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma articolului 4 alineatul (2) al treilea paragraf și articolului 4 alineatul (3a) până la 12 iunie 2026. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispoziţiilor respective.

▼B

Atunci când statele membre adoptă aceste acte, ele cuprind o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoţite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a acestei trimiteri.

Articolul 27

Intrarea în vigoare

Prezenta directivă intră în vigoare la data publicării sale în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.*

Articolul 28

Destinatari

Prezenta directivă se adresează statelor membre, în conformitate cu Tratatul de instituire a Comunităţii Europene.